

Đức Nguyễn

Một Chuyện Tình

Trong cuộc đời, ai chẳng có một lần nói dối .

Với những kẻ bản chất dối trá, lọc lừa, tâm địa hẹp hòi, vô cảm thì chẳng nói làm gì nhưng ở những con người bình thường, tâm hồn trong sáng, có lương tri và tình người thì đôi khi nói dối để làm vừa lòng người thân, nói dối để tăng thêm tình cảm để con người sống xích lại gần nhau hơn. Vào dịp tháng tư hàng năm, ở phương tây người ta dành một ngày để tha hồ...dối trá. Trong ngày đó (poisson d'avril), người ta đua nhau nói dối, cốt sao câu chuyện mình nói ra chỉ là sự vui đùa, vô hại. Đây cũng là một dịp để xả stress : Người nói tha hồ bốc phét làm sao cho câu chuyện « có lý » và người nghe cũng có dịp khẳng định rằng mình không dễ...bị lừa !

Vậy nhưng, cũng có những lời nói dối «chân tình» đã làm xoay chuyển một cuộc đời, thay đổi một đời người...

Histoire d'un Amour

Ngày ấy, trên một con phố nhỏ có hai cái ngõ chệnh chênh đối diện nhau. Ngõ bên này là Xóm Chùa và ngõ bên kia là Xóm Đạo. Người ta gọi Xóm Chùa vì trong xóm có một ngôi chùa nhỏ, ngày rằm, mừng một nào cũng nghi ngút khói hương. Các cụ già vào chùa thắp hương , khẩn vái cầu xin cho gia đình được «mọi sự như ý». Người đi buôn thì khẩn xin «phúc bản, vạn lợi» hoặc xì xụp tạ ơn vì vừa «trúng mánh» hôm qua. Bên Xóm Đạo thì phần lớn cư dân đều là người gốc đạo. Cứ 4 giờ rưỡi sáng, khi tiếng chuông Nhà thờ lạnh lạnh là mọi người trong xóm từ già trẻ, lớn bé đều thức dậy, lục tục rủ nhau đi lễ sáng.

Hoàng hôn, khi tiếng chuông chiều buông, tiếng đọc kinh râm rạn trầm âm lan truyền từ nhà này sang nhà khác. Giọng người già xen lẫn tiếng trẻ thơ, trầm bổng tạo nên một âm thanh ấm áp, an bình khó tả...

Thuở ấy, có một đôi bạn nhỏ rất thân nhau. Cô bé ở Xóm Đạo còn cậu nhỏ ở Xóm Chùa. Gia đình cậu nhỏ vốn là bôn đạo mới, sau khi bố mất, mẹ cậu xin Cha Xứ làm phép rửa tội cho cả gia đình ra nhập Đạo. Mặc dù không học cùng, chên nhau đến hai lớp nhưng hai đứa bé rất thân nhau. Chúng học cùng một lớp kinh bôn ở Nhà Thờ dành cho trẻ nhỏ. Có lẽ do sự cảm thông vì cùng mồ côi cha từ nhỏ và cùng sống với mẹ, anh chị em trong gia đình có đạo nên hai đứa ngày càng thân và càng quý mến nhau hơn...

Một ngày thu ẩm đạm, mẹ cậu bé vĩnh biệt đàn con và từ giã cõi đời... Các anh chị cậu vì kế mưu sinh đã rời quê hương để lên Tỉnh thành học hành và kiếm sống. Cậu bé được gia đình một ông bạn thân của bố nhận về nuôi nấng. Gia đình này là một gia đình trí thức, gốc đạo, việt kiều ở nước ngoài về từ mấy năm trước, chỉ sinh một trai, một gái đã lớn và đều đi làm xa nên ông bà rất thương yêu cậu bé, coi cậu như con ruột trong nhà. Một nền giáo dục mới đã trải rộng tâm hồn trẻ thơ. Ông bố nuôi thường dẫn cậu bé đi tập hát cùng ca đoàn Nhà thờ, nơi mà ông là người chơi đàn orgue trong các Thánh lễ. Tiếng đàn của ông lúc mượt mà, êm dịu, lúc trang nghiêm, thánh thót như nhạc khúc của Thiên thần đã thấm dần vào tâm hồn cậu bé. Ông đã dạy cậu nhạc lý, guitar và piano. Với một năng khiếu sẵn có, tiếng đàn của cậu bé mặc dầu còn non nớt nhưng dần dần thăng hoa trong tình yêu Thiên Chúa, yêu tha nhân. Tiếng đàn dẫn đưa cậu bé đến một khung trời mới bao la, nơi chỉ có tình yêu tha thiết, hạnh phúc và an bình. Cậu bé rủ cô bạn gái nhỏ của mình cùng đi tập hát ca đoàn ... Năm tháng trôi đi, nhờ sự hướng dẫn thêm về nhạc lý của cậu bé và với chất giọng tự nhiên, tiếng hát của cô bé đã ngày một vững vàng và đã trở thành một ca viên chính.

Tiếng hát trong sáng tràn đầy sức sống tuổi trẻ của cô gái quyện với tiếng đàn ngày một điêu luyện của chàng trai đã đưa họ vào một tình yêu không thể nói bằng lời, chỉ có thể diễn tả trong tình yêu thiêng liêng. Họ đã yêu nhau trong tình yêu Thiên Chúa, họ đã thương nhau trong tình yêu tha nhân nhưng... giữa hai người không ai dám ngỏ một lời... Họ nâng niu và trân trọng tình cảm riêng tư như tấm Bánh Thánh mỗi lần lên hiệp lễ... Hơn một năm trời sống bên nhau nhưng cả hai cùng... ngại nói ! Họ chỉ trao đổi sự yêu thương qua ánh mắt, qua nụ cười...

Những tưởng cuộc sống cứ êm đềm trôi đi như những giấc mơ nho nhỏ, nhưng sau năm thứ ba trường Đại học, chàng thanh niên được bourse đi tu nghiệp ở nước ngoài. Người bố nuôi khuyến khích anh rất nhiều và khẳng định : « Đây chính là con đường mà bố đã từng đi qua và con đường này sẽ dẫn đưa con đi xa hơn, đi rất xa và bố tin rằng với sự hiếu học, nó sẽ đưa con đến bến bờ của tri thức ...» .

Trước ngày lên máy bay, hai người đã hẹn gặp nhau trên một bờ sông vắng. Ánh trăng thượng tuần soi bóng đôi bạn trẻ nghiêng nghiêng. Làn gió heo may lạnh lạnh đã vô tình khiến họ sát vào nhau, truyền hơi ấm cho nhau nhưng...vẫn không một lời tỏ tình. Hình như chỉ cần hai ánh mắt nhìn nhau là đủ nói lên hai tiếng yêu thương. Họ nâng niu tình yêu như trái tim bằng pha lê, thật đẹp nhưng mỏng giòn...dễ vỡ.

Chàng trai ra đi trong tâm trạng buồn vui lẫn lộn...

Những năm tháng du học ở Pháp với muôn vàn khó khăn, trong lòng chàng thanh niên luôn vững tin vào khả năng của mình với một quyết tâm duy nhất : Phải cố gắng học hành, phải cố gắng vươn lên vượt qua mọi khó khăn, dành lại những gì ta không có hoặc mất mát do kiếp sống mồ côi...Năm thứ nhất, năm thứ hai rồi năm thứ ba trôi qua, chàng luôn đạt điểm cao trong mọi môn học. Hai người bạn trẻ thường thư từ và đôi khi còn điện thoại cho nhau...Hồi đó, chưa có internet và email điện tử cho nên thư gửi đi phải mười ngày hay nửa tháng, người bên kia mới nhận được, tuy vậy hai người vẫn liên lạc với nhau thường xuyên...Bỗng có một lần, bằng đi hai tháng trời không nhận được thư bạn gái, mặc dù anh con trai đã ba, bốn lá thư gửi về...

Một đêm nọ, tiếng chuông điện thoại trong ký túc xá reo vang. Chàng trai đang ngủ ngon, choàng dậy nhắc phone và từ đầu dây bên kia, tiếng cô bạn nhỏ run run nói bằng tiếng Pháp với giọng «đặc» Việt nam. Anh chàng mừng rỡ nói : « Anh đây, anh Tân đây. Anh mong mãi mà không nhận được thư em. Ở nhà ra sao ? Mẹ và các anh chị em có khoẻ không ?... ».

Từ đầu dây bên kia, có tiếng thở dài nảo nuột và cô bé chậm rãi nói : - Cả nhà em vẫn khoẻ, em vẫn đi học bình thường...có điều mẹ em đã nhận lời gả em cho anh Huy, là bạn học cùng lớp với anh hồi đó. Anh Huy hiện là giám đốc xí nghiệp dược phẩm chỗ mẹ em làm, thay thế bố anh ấy về hưu... !

Cả bầu trời như xụp đổ, con tim chàng như bị ai bóp nát, cổ họng đắng chát và một nỗi buồn chất ngất dâng trào. Tâm trạng anh lúc này giống hệt như khi mẹ anh vĩnh viễn đi xa...Sau một vài phút yên lặng, anh trấn tĩnh lại dần dần : - Em có khoẻ không , có vui không ? Mọi người trong ca đoàn vẫn được bình an cả chứ ? Từ đầu dây bên kia, nghe như có tiếng khóc thầm xen lẫn tiếng thở dài

nhè nhẹ...

- Em...vẫn thế, mọi người đều khoẻ cả...

sau một vài giây : - Em hỏi thật, anh có buồn không ?

- Không ! Anh không buồn, anh chúc mừng cho em...

Chàng đã nói dối, trong khi cõi lòng tan nát...Cuộc đối thoại trở nên đứt đoạn, ngắt quãng...

- Ở bên đó, anh có nhiều bạn không ?

- ...Có chứ, nhiều bạn lắm.

- Bạn Việt nam à ?

- Cả Việt nam, cả Pháp và người nhiều nước khác....

- Anh có bạn gái không ?

- ...Có, anh có....

- Cô ấy có xinh không ?

- Hơi giống em và ...giọng hát cũng giống hệt em...Chàng nói đại.

- Anh yêu cô ta ?

- ...Ừ,...rất yêu...

Chàng trai lại nói dối. Từ đầu dây bên kia nghe như có tiếng thở dài, bên này nước mắt anh cứ trào ra, lăn từ từ xuống má, đến vành môi, mặn chát...

Đám cưới cô bạn gái ở Việt nam đã diễn ra thật linh đình. Vì là đám cưới con của một « đại gia » nên khác hẳn những đám cưới dân thường ; Nó kéo dài đến ba ngày đêm với hàng vài trăm mâm cỗ và mười mấy chiếc xe sang trọng, xếp hàng dài đón dâu từ đầu tỉnh đến cuối tỉnh với chiều dài chưa đầy ...một cây số.

Mọi nghi lễ rườm rà từ xa xưa đã một thời bị quên lãng nay lại được phục hồi. Đàn sáo, cỗ bàn bày la liệt làm náo động một vùng tỉnh nhỏ yên tĩnh, an bình mấy ngày liền...Huy đã gửi sang một quyển album to sụ với một cuốn video quay toàn bộ cảnh đám cưới tung bùng...Nét mặt Huy dương dương tự đắc, trong khi cô dâu mỉm cười gượng gạo, thoáng buồn, trông thật tội nghiệp, làm tan nát lòng ai...

Bất giác, anh nhớ lại hồi còn nhỏ, Huy là bạn cùng lớp với anh thời trung học. Huy hơn anh 5 tuổi, con nhà khá giả, vì mãi chơi bời, lười học, bị «đúp» ba bốn lần nên đành phải học cùng với «bọn đàn em» kém tuổi. Điều đó cũng chẳng có ý nghĩa gì vì sau hai năm sang học bên Nga, bị trả về vì điểm kém, thế mà sau khi trở về, không biết học hành ra sao mà nay đã trở thành...giám đốc một xí nghiệp lớn ! Huy cũng thích làm thơ nhưng thường làm theo ý mình, chẳng giống ai và tự cho là «thể thơ tự do». Bạn bè «ru ái» đặt cho biệt danh là «Huy thi sĩ». Nghe nói Huy đã từng «xuất bản» 2 tập thơ dày cộp, mỗi tập khoảng vài trăm cuốn nghe đâu chỉ bán được vài ba quyển, Huy dùng đồng sách còn lại làm «quà tặng» các cơ quan, đoàn thể và đem «biếu» mọi gia đình trong tỉnh, quyển nào cũng có chữ ký và đóng triện riêng của tác giả hẳn hoi!!!

Quà đám cưới của chàng trai gửi về là một tấm phù điêu nặn hình hai bàn tay đặt lên nhau, nâng niu ôm ấp một trái tim bằng pha lê màu hồng ngọc. Phải chăng anh muốn nhắc nhở ai hãy nâng niu, gìn giữ tình yêu như một kỷ vật !!!

Từ ngày đó, trong tâm hồn chàng thanh niên du học đã có nhiều thay đổi. Không còn nét vui tươi hồn nhiên ngày nào khi mới đặt chân đến Pháp mà giờ đây anh đã trở thành con người trầm tư, sâu lắng, dầy dạn trong suy tư. Anh lại lao vào học hành. Anh học ngày, học đêm không phút nào ngơi nghỉ. Học để lấp đầy những lỗ hổng về kiến thức, học để dàn trải cuộc đời khoa lấp những thiếu thốn về tình cảm. Anh còn học thêm nhạc lý và piano để vui sống với âm thanh, làm nhịp cầu nối với một không gian riêng, chan chứa tình yêu, hạnh phúc và tự do

...

Ngày ra trường, cầm tấm Bằng Tốt nghiệp với bảng điểm tối ưu, anh khẽ mỉm

cười nhưng trong lòng len lỏi một nỗi buồn man mác...

Một hãng lớn đã gửi thư mời anh đến làm việc. Ông giám đốc hãng này có con mắt tinh đời đã «nhắm» anh từ khi anh tới đây làm thực tập. Ông nói đã dành riêng cho anh một job, chỉ cần anh gật đầu là OK !

Chẳng cần suy nghĩ, chàng trai đã nộp đơn và CV vào làm việc ở hãng này. «Về làm gì để phải gặp lại người xưa ? Về làm gì để trông thấy những gì ta đã mất ???».

Năm tháng qua đi, người em gái nhỏ khi xưa nay đã là mẹ của hai đứa con, một trai, một gái... Còn chàng thanh niên kia vốn dĩ là một người có năng lực và chăm chỉ làm việc, nên anh đã xây dựng cho mình một cuộc sống vững vàng nơi xứ người. Trong lòng anh vẫn mang nặng nỗi buồn và hận người mình yêu đã bỏ mình đi lấy người khác... Chuyện riêng tư anh để qua một bên mà chỉ chuyên tâm vào công việc, học hành thêm, trau dồi cho mình một kiến thức vững vàng trong nghề nghiệp.

Mấy năm sau, có một lần chàng nhận được email của cô bạn cũ :

«Anh ơi... anh hãy tha lỗi cho em. Tất cả mọi sự đổ vỡ là lỗi nơi em mà cũng lỗi tại anh một phần. Ngày ấy, mấy đứa bạn em cứ lời ra tiếng vào : - Mà y tin làm gì anh ấy, tao còn lạ gì mấy tay đi du học nước ngoài. Bên ấy, chúng nó chơi bời dữ lắm. Lúc con này, mai con khác, trong khi đó mình ở nhà mỗi tuổi một già. Mà chắc gì khi về, trong tay có bằng nọ, cấp kia, « hấn » sẽ chung thủy với mình ?.. Con Huyền em anh Huy còn thách đố : - Mà y không tin hả ? Bây giờ mà gọi điện sang cho anh ấy, nói rằng anh Huy muốn cưới mà y xem anh ta nói sao... đúng là mà y khờ khạo quá, người ta nói thế nào mà y cũng tin...

Mà em đúng là em khờ khạo thật. Em đã nói với anh đúng theo ý nó xui, để « thử thách » xem anh nói sao. Khi nghe anh nhận là « anh đã có người yêu rồi » thì cõi lòng em vô cùng tan nát... Thôi đành cho « số phận an bài » như người ta thường nói. Sau này, khi anh Thắng học cùng anh về nước, nói rằng anh học giỏi, không biết chơi bời là gì, rằng trong lòng nó chỉ duy nhất có hình bóng em mà thôi Thế là em buồn, em giận anh và em cũng hận anh nữa... Tại sao ? Tại sao lúc đó anh không nói một lời : anh yêu em ? chỉ một lời thôi , một lời mà thôi... thì bây giờ đã khác.

Anh ơi... thân phận em đã đành, em chỉ lo cho anh một ngày kia cưới vợ, không biết người ta có yêu thương anh bằng em đã từng yêu thương anh không ? Mỗi lần đi lễ, em cầu xin Chúa ban ơn cho anh được muôn vàn Hồng Ân. Xin Thiên Chúa se duyên cho anh lấy được một người thương yêu anh chân thực và chung thủy đến trọn đời...».

Chàng lặng người... Cuộc đời thật trớ trêu ! Những tưởng mình bị tình phụ chứ biết đâu cả hai đã hiểu lầm nhau...

Anh trầm ngâm trong đau đớn xót xa...

Tiếng đàn ngân lên như tâm sự của chàng trai cô đơn muốn gửi về một phương trời nào xa thẳm...

Paris một chiều đông nhạt nắng.
Đức Nguyên..